

har øvet vold, skal være strafbart også for udenlandske kvinder, på lige fod med det, der gælder for danske kvinder?

Det tredje spørgsmål: Da nu mit navn blev nævnt i ministerens svar, vil jeg gerne helt præcist have at vide, hvor jeg har påberåbt mig hvilke høringssvar, og hvor det ikke måtte have været relevant for dette lovforslag.

Og i forbindelse med det vil jeg som spørgsmål fire spørge helt præcist: Hvor har ministeren rettet i lovudkastet, så det altså er blevet ændret til det lovforslag, vi kender, under henvisning til de høringssvar, som ministeren mener at jeg har påberåbt mig?

I øvrigt vil jeg udtrykke min tilfredshed med, at ministeren flere gange har oversendt høringssvarene i god tid. Jeg mener nemlig, at det er med til at gengive Folketinget den magt, det har ifølge grundloven, den lovgivende magt, at vi har tid til at forberede os til førstebehandlingen.

Til gengæld var jeg lidt forundret over den sidste del af talen, det om, hvor smukt tingene hænger sammen i lovforslaget. Som jeg sagde i starten af min ordførertale, er ministeren jo tvunget til det, fordi det ville være i strid med grundloven at fremsætte dette forslag som et ændringsforslag til en anden lov.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Indenrigsministeren ved udmærket godt, at Enhedslisten gang på gang har fremlagt ønske om, at et forslag, som indeholder ting, som vi skal stemme for, ikke samtidig indeholder ting, som vi er imod. Men ministeren har altså ikke på det område lyttet til os, ligesom ministeren altså heller ikke lyttede til nogle af de spørgsmål, som blev stillet.

For det første: Hvor mange drejer det sig om? Hvor stort er problemet?

Og for det andet: Kan ministeren ikke selv finde en eneste god grund til, at man ikke ønsker at møde op på en ambassade, hvis man frygter at vende hjem? Er det fuldstændig umuligt for ministeren at finde en eneste god grund til det?

Og så vil jeg spørge: I situationer, hvor alle papirer foreligger, hvor man har fremlagt alle papirer og alle oplysninger, hvad er så det berettigede i at blive tvunget til at møde op på en ambassade? Hvad er det berettigede i det krav?

Til sidst vil jeg sige, at problemet i dette forslag jo ikke i sig selv er et kæmpemæssigt. Men det indgår i en lang række af forslag, som fører i

den samme retning. Utvivlsomt kan man løse mange ting ved tvang. Det kan man sikkert godt. Problemet er, hvilken sammenhæng det indgår i. Jeg husker debatten om den tvangsmæssige tagen fingeraftryk af alle asylansøgere. Det var jo også kun en lille ting, og det var heller ikke noget stort problem. Men nu cirkulerer der så papirer i Europol, hvor man opbygger registre, hvor man vil registrere folk efter seksuel orientering, politisk overbevisning, kønssygdomme og forskellige andre ting. Hvad skal de fingeraftryk så bruges til? Det var også bare en lille ting. Men det indgår i en sammenhæng, og det er den sammenhæng, som Enhedslisten inden længe ønsker en mere grundig debat om i her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Indenrigsministeren forholder sig til sammensætningen af forslaget ud fra argumentationen om, at der ellers vil ske en fragmentering af forslaget, og det har der været rejst kritik af. Jamen det ville vel egentlig være ret nemt, hvis man opdelt dette lovforslag i to og fremsatte dem på samme tidspunkt. Så kunne de komme til debat her i salen umiddelbart efter hinanden, og så kunne man selvfølgelig også forholde sig til en helhed i de forslag, der blev fremsat. Det ville dog være ret nemt. Og jeg synes egentlig, det er en dårlig argumentation for at sætte to så vidt forskellige ting sammen i ét forslag.

I sit svar til hr. Søren Søndergaard kom indenrigsministeren ind på den lange, omstændelige proces, det er for en person, som har søgt opholdstilladelse, og som har fået afslag først gennem Udlændingestyrelsen og Flygtninge- og Ombudsmanden, som et argument for, at man fra Enhedslistens side skulle spise det, der fremgår af lovforslaget.

Jeg vil jo lige omvendt sige, at så er det egentlig fantastisk, at efter den lange proces skal man altså igennem endnu en retssag, hvor man skal have en kendelse, og hvor der skal møde en beskikket advokat, for at politiet kan få lov til at fremstille en person, som ikke selv ønsker at medvirke ved identifikationen til brug for eksempelvis rejsepapirer, på en diplomatisk repræsentation.

Det er en utrolig omstændelig proces, og det må virke paradoksalt, at forslaget lægger op til det. Det er, som jeg sagde før, en fremgang i forhold til det, vi har, men det er jo utroligt, at vi skal leve med den situation.